

?Fer-ho junts

Hi ha poques coses que uneixin tant com la desgràcia. Fa un any, quan tots estàvem en ple confinament, molts plantejaven la pandèmia com una guerra. I era una guerra en la qual tothom militava al mateix bàndol, sense diferències de cap mena. Tots ens sentíem vulnerables, fins al punt que aquest adjectiu es va acabar convertint en la paraula més pronunciada a tots els telenotícies. A hores d'ara encara es continua usant amb una freqüència tan carregosa que ha acabat per desvirtuar-la, prenent-li el lloc a les que havíem fet servir sempre per dir a cada cosa pel seu nom: fràgil, delicat de salut, pobre, vell, malalt, marginat... Va ser llavors, quan tots ens sentíem en perill i el virus era l'enemic comú del nostre país i de la humanitat sencera, quan ens vam sentir més units que mai.

Fantasiejant amb aquell context bèl·lic, molts vam pensar que el final del virus arribaria també com un armistici. Preveïem que al cap de pocs mesos ens despertàriem un dia amb la covid rendida i la gent sortiria al carrer i s'abraçaria i ompliríem els bars i els restaurants brindant emocionats per la fi d'aquell malson i per un futur brillant per tothom. Però no va ser així. Tan bon punt les autoritats van obrir una mica l'aixeta, a cada poble i a cada ciutat d'aquell país que per pocs mesos s'havia sentit com un sol poble, va sortir una quinta columna d'insolidaris i d'inconscients que ens van fer despertar del nostre somni. Aquella societat idíl·lica, de gent aplaudint a les finestres i de pancartes animant-nos a creure que tot aniria bé, havia passat a ser un record tan llunyà com la guerra de Cuba. S'imposava la realitat de sempre, l'egoisme, la picaresca, la trampa, el temps de l'estraperlo i del campí qui pugui. La mateixa desunió d'abans.

Algú em diu que amb la primera dosi de la vacuna ja puc estar tranquil i que per tant puc apurar fins al màxim el marge de maniobra que concedeix l'autoritat. Però em nego a seure a la plaça a menjar-me una paella. Sento encara com si anéssim tots al mateix barco i m'esperaré el que faci falta. No pas per por, sinó per aquell hàbit que un dia em van ensenyar i que vaig interioritzar per sempre: el decòrum de no començar-nos a servir fins que no estiguem tots a taula.